

VIKINGOVÉ

S M R T S Y N Ů

LASSE HOLM

VIKINGOVÉ
SMRT SYNŮ

© Lasse Holm og JP/Politikens Hus A/S 2019

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Miroslava Gajzlerová, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0707-2 (pdf)

VIKINGOVÉ
SMRT SYNŮ

LASSE HOLM

FØBOS

VÝCHODNÍ ZEMĚ

SEVERSKÉ ZEMĚ A SOUSEDNÍ ŘÍŠE

Osoby

Askold	Vikinský vládce Kyjeva, společně s Tyrem.
Argyros	Eunuch, bývalý komoří.
Basil den Første	Basil I., konstantinopolský císař.
Bella	Manželka Sigurda Hadího oka, Rolfova nevlastní sestra.
Železný Bjørn	Nejstarší z Lodbrokových synů a Hasteinův pěstoun.
Chaldos	Arogantní šlechtic a konstantinopolský eparcha (nejvyšší správce).
Eulogios	Zámožný perský kupec.
Fotios	Bývalý konstantinopolský patriarcha.
Ignatios	Současný konstantinopolský patriarcha.
Ivar Beznohý	Druhý nejstarší a nejlstivější Lodbrokův syn.
Jarvis	Bývalý fráter, pomocník papeže.
Halfdan Bílý šat	Nejmladší z Lodbrokových synů, prchlivý a ctižádostivý válečník.
Hastein	Schovanec Železného Bjørna.
Hjalmar	
Krásnovlasý	Holohlavý, dlouhovousý a zlovolný jarl.
Charon	Převozník.
Khalid	Maur a Rolfův nejlepší přítel.
Konstantinos	Komoří Basila I.
Magister	
officiorum	Eunuch, císařův ceremoniář.
Michael	Dřívější konstantinopolský císař.

Ravn Buesøn	Vikinský válečník s kostmi v plnovousu.
Rolf Troufalec	Vypravěč a Khalidův nejlepší přítel.
Rorik	Vládce Holmgårdu/Novgorodu.
Sigurd Hadí oko	Prostřední z Lodbrokových synů, jarl s pomalejším chápáním.
Tarkan Balikči	Chazarský generál.
Tyr	Vikinský vládce Kyjeva, společně s Askoldem.
Ylva	Štítonoška.

Prolog

Normandie roku 930

Pospávám zmožený kocovinou, když do mé komnaty vtrhnou ozbrojení muži. Je jich celkem osm. Rozestaví se v půlkruhu přede dveřmi. Ve svitu jejich pochodní se blyští zlacení sloupů a štukové výzdoby v místnosti. Jsem úplně oblečený a zamotaný do hedvábných pokrývek. Když se z nich vymaním a posadím se, svět se se mnou zatočí. Přemůže mě nevolnost, zasténám a opět klesnu na propocený polštář.

Můj komorník, který ležel na lavici u nohou postele, teď vyskočí, aby mužům zabránil ve vstupu. Pronikavý hlas mu strachy přeskakuje, když volá, že tu nemají co pohledávat a ať se odtud klidí. Je to jen zbytečné gesto. Nejbližší z těch osmi vykročí z houfu a přistoupí k posteli. Komorník se ho pokusí zastavit, ale jeden z mužů vytáhne dýku a bodne. Ubožák vykřikne bolestí a klesne k zemi. Rukama si drží obličej.

Teprve když spatřím krev prýštící komorníkovi mezi prsty, uvědomím si vážnost situace. Vtom další muž vytasí meč. Instinktivně natáhnu ruce před sebe, abych odvrátil útok. Pažemi mi jako blesk projede bolest. Na kratičký okamžik ztratím vědomí. Když se celý otřesený proberu, vidím na svém nádherném purpurovém plášti krev. Krev je i na ložním prádle. Krev je všude. Můj pohled je zastřeny, jako bych byl pod vodou. Pokouším se něco říct, ale ze rtů žádný zvuk nevyjde. Teprve po chvíli zjistím, co se stalo.

Má zápeští jsou přetata šikmým řezem. Z ran rytmicky tryskají ke stropu proudy karmínové barvy. Jedna ruka mi leží na hrudi. Druhá mi spadla na okraj postele. Obě se podobají bledým, uhynulým zvířatům s nohama třícíma do vzduchu. Už to nejsou součásti mého těla.

Svou bolest přetavím do divokého, nelidského řevu.

Že sna mě vzbudí křik. Zamžourám očima a rozhlednu se po temné místnosti. Teprve když můj tělesný strážce otevře dveře a znepokojeně kontroluje komnatu, uvědomím si, že jsem křičel já.

„Nic se neděje,“ posílám ho pryč.

Ale opak je pravdou a existuje důvod, proč se ocitám na místě oběti po více než šedesáti letech po krvavém atentátu. Muže s useknutýma rukama vidím v myšlenkách stále, i když jsem se s ním nikdy nesetkal.

Pokouším se vylézt z postele. Musím se dvakrát rozhoupat, než se mi podaří zvednout. Jsem stařec a každé probuzení mi přináší nová trápení. Přelezl jsem si jednu paži. Je necitlivá a cizí jako kus odříznutého masa. Zaklepu s ní a protahuji prsty, dokud se do ní nevrátí krev a život. Dobelhám se ke stěně a opřu se o chladný, hrbolatý kamenný povrch. Bolesti na různých místech těla se mezitím propojí a já zcela procitám. Obloha venku za klenutým oknem ještě nezačala blednout, ale já už spát nemohu.

Výhledu na les a řeku si nevšímám. Svět už mě nezajímá. Místo toho přecházím po ložnici sem a tam. Kolem velkého krbu se žhavými uhlíky. Kolem stolu, na němž leží nedotčený chléb, sýr a uzenka od večere. Jako vždycky skončím u psacího pultu, kde čeká čistý list pergamenu.

Už od začátku svého velkého plánu jsem věděl, že nejtěžší bude napsat tento třetí díl kroniky o mém dlouhém, bouřlivém životě. Nikoliv proto, že bych si nemohl vzpomenout na dávné události, které naopak vidím ještě zřetelněji než dění probíhající právě teď. Jenže spousta přátel, válečníků a druhů v boji, které jsem tak dobře znal, v průběhu času zemřela. Nečekal jsem, že vzpomínky na ně budou tak bolestné.

Váhal jsem celé týdny, jako bych stál na okraji propasti. Pochyboval jsem o sobě a měl chuť všechno vzdát. Ale ten sen mi podivným způsobem přinesl novou inspiraci.

Už vím, kde začnu.

První díl

Nilská delta, jaro roku 873

1

Smrt na mě čekala v mělké bahnité vodě. Brodil jsem se rákosím a bosýma nohama jsem přitom prozkoumával nerovné říční dno. Když mi voda dosáhla ke kalhotám vyhrnutým nad kolena, natáhl jsem se dopředu, v každé ruce džber. Ponořil jsem nádoby pod hladinu, a zatímco se plnily, narovnal jsem se a rozhlížel se po zeleném rákosí, jež se zrcadlilo v řece. Díky slunečnímu kotouči rozpálenému doběla bylo odpoledne prosceno horkem a vlhkem.

Říční příšera zaútočila bez varování. V jednu chvíli řeka líně plynula, a vzápětí již byla voda celá zpěněná. Tlama netvora, plná obroušených zubů, mi surově vyrvala jeden džber z ruky. Podlouhlé tělo se divoce zatočilo kolem dokola a dlouhé, mocné čelisti rozdrtily vědro na třísky. Voda mi proudila přes nahé holeně a pár drobných očí na mě zíral chladným, bezduchým pohledem.

Otočil jsem se na patě a dal se do běhu. Kolem mě se rozstříkovaly kaskády vody, jak jsem se celý promáčený hnal až na břeh. Když už jsem si myslel, že jsem v bezpečí, ohlédl jsem se, abych zjistil, co se mě pokoušelo zabít. K mému překvapení mě travou sahající po kolena hbitě pronásledovalo dlouhé, šedozelené tělo. Ucouvl jsem, zapotácel se a otevřel jsem ústa, abych zaječel.

Za sebou jsem uslyšel výkřik. Kolem mne prolétla jakási postava. Ve slunci se zalesklo kopí. Poznal jsem široká záda Ravna Buesøna v kroužkové zbroji i jeho nadávky a klení. Z trávy pod

ním se ozývalo hlasité sípání. Přitiskl kopí k zemi ještě silněji. Teprve když se rozhostilo ticho, zadýchaně se narovnal, aby se ujistil, že se mi nic nestalo.

„Člověk se v téhle zemi pořád musí mít na pozoru,“ poznamenal a potřásl hlavou, až se mu rozhoupaly drobné kůstky zapletené ve světlém plnovousu.

Kopí zůstalo hluboko vězet v ploché, podlouhlé hlavě. Nestvůra, jejíž tělo od čenichu až po konec ocasu pokrývaly šupiny, byla dlouhá jako tři urostlí muži. Uprostřed mezi čtyřma zakrnělými nohama se jí bouřilo břicho. Člověk si nedokázal představit, jak takové nožičky mohou těžké tělo udržet, ale zvíře v trávě běželo rychleji než já.

„Ti práttete ámpho?!“

Křik zazněl od třístěžnové galéry. Za nejuvdálenějším břehem ostrůvku se tyčila jako dům. Od zábradlí po nás pátral císařský diplomatický vyslanec a v kulatém obličejí mu hrál úsměv plný očekávání. Jmenoval se Chaldos.

„Co říká ten šmejd?“ zamumlal Buesøn zlostně.

„Ptá se, co děláme,“ přeložil jsem z řečtiny a zavolal jsem na vyslance zpátky latinsky: „Dominus, napadla mě strašná nestvůra, šupinatá bestie z nejtemnějších hlubin pekla s dlouhým zobákem a stovkou zubů.“

„Jmenuje se krokodýl, ty pitomý barbare. Tady u Nilu je jich spousta. Koukejte se líp kolem sebe.“

Přeložil jsem to Ravnu Buesønovi.

„To znamená, že když nás ten tlustoprď poslal pro vodu, věděl, že tam na nás ta příšera čeká?“

„Musel o té možnosti vědět. Dlouhá cesta po vodě lépe utíká s trochou vzrušení.“

Mocným mužům často chybějí kratochvíle. Ani Chaldos nebyl výjimkou.

„Já mu dám vzrušení,“ zamumlal Ravn Buesøn a prudkým pohybem vytrhl kopí z krokodýlí hlavy.

„Uděláš nejlíp, když se budeš usmívat a dělat jakoby nic.“

Chaldos byl konstantinopolský eparcha a třetí nejmnocnější muž byzantského impéria. Se svými podřízenými mohl nakládat, jak se mu zlíbilo, protože moc mu svěřil císař, vyvolený Bílým Kristem samým. Jakýkoliv odpor byl považován nejen za velezradu, ale i za svatokrádež. Kdo se provinil svatokrádeží, tomu vypíchlí oči a poslali ho do kláštera, kde se až do konce života musel vkleče modlit. Horší osud si hrdý válečník mohl představit jen stěží.

„Proč jako tělesnou stráž pro toho hajzla vybrali zrovna nás?“ otázal se Ravn Buesøn.

„To opravdu nevím.“

Přešli jsme ostrov. U lodního můstku jsem džber, který nám krokodýl ponechal, naplnil říční vodou. Na palubě čekal Chaldos s rozkročenýma nohama a založenýma rukama. Měl velké břicho a světle zrzavé vlasy. Na bradě mu rašil řídký vous, bez nějž by jeho obličej vypadal jako měsíc v úplňku.

„Když jste odcházeli, měli jste *dvě* vědra,“ poznamenal.

„Velkomocný pane, krokodýl nám jedno vědro sežral, než ho můj přítel zabil.“

Kulatý obličej se rozzářil úsměvem, když Chaldos dostal nový nápad.

„Vědra stojí peníze. Náhradu za ně zaplatíš ty, barbare.“

Vycítil jsem, jak se Ravn Buesøn za mnou narovnal a pevně stiskl kopí. Slovům nerozuměl, ale výsměch v eparchově hlase pochopil.

„Bude mi potěšením nahradit to, o co jsem přišel svou nešikovností, vysoce ctěný eparcho,“ odvětil jsem.

Úsměv Chaldosovi z tváře zmizel. Zklamalo ho, že jsem nijak neprotestoval. Hleděl na mě úzkýma očima a jeho pohled mi připomínal pohled krokodýla. Pak nám měkkou rukou pokynul, ať zmizíme, a kráčel k zádi galéry uličkou mezi dvěma dlouhými, sníženými prostory, kde seděli otroci u vesel.

„Tu bahnitou slanou břečku vylej,“ oslovil mě, aniž se otočil.
„Na palubě máme vody dost.“

V té chvíli jsem eparchovi zachránil život. Položil jsem Ravnu Buesønovi ruku na rameno a zabránil mu, aby zabodl kopí do zad šlechticova kabátce protkaného stříbrem. Můj zásah pouze oddálil to, co bylo nevyhnutelné.

O několik dní později tak jako tak eparcha Chaldos zemřel.

2

Do císařských služeb jsem se svými přáteli vstoupil před půldruhým rokem.

Naše velká vikinská výprava do Středozevního moře skončila katastrofou. Maurská flotila na nás zaútočila v průlivu mezi Hispánií a Modrou zemí, které křesťané říkají Afrika. Na začátku jsme měli přes osmdesát plavidel, ale po námořní bitvě jsme se my, přeživší, tlačili na jediné dlouhé lodi. Plavili jsme se po celé dny bez jakékoli představy, kde jsme. Když jsme se konečně po jedné bouři ocitli na Maiorice, strávili jsme na tomto ostrově sotva jeden den, než se nás místní guvernér zbavil tím, že nás poslal na lodi do hlavního města říše. Plavba po moři trvala déle než měsíc, a když jsme konečně dopluli, pověstmi opředené město nás naprosto ohromilo.

Vysoké kamenné zdi obklopující hustě obydlený konstantinopolský poloostrov se zrcadlily ve vlnách Bosporu jako zlatavý věnec. Za hradbami se rozprostíral mumraj střeš zbarvených do nesčetných odstínů červenohnědé terakoty. Nejdále na pobřeží se v parku se sochami a drobnými pavilony rozkládal rozlehlý palácový komplex a vysoko nad tím vším se tyčila mohutná silueta katedrály s pozlaceným křížem na samém vrcholku.

„Teď už chápu, proč bohové dopustili, že nás Maurové porazili,“ zamručel Železný Björn, zatímco jsme všichni u zábradlí lodi jen zírali. „Zavedli nás sem, kde můžeme přijít k ještě většímu bohatství.“

Naděje šedovousého obra jsem se mírnit nepokoušel, ale v duchu jsem přemítal, jestli si císař své bohatství a blahobyt dobře střeží. Ke zklamání všech se mělo ukázat, že si je hlídá dobře. Kapitán lodi nezakotvil v žádném z rušných přístavů, ale zamířil k řece, jež ústila do moře severně od hradeb. Později jsme se měli dovědět, že řeka se jmenuje Zlatý roh, a to díky nádherným vilám a palácům, které si bohatí muži a šlechtici vystavěli podél jejího pokojného toku. Nejdále na severním břehu Zlatého rohu se jako obrovská, šedá skvrna ve zvlněné krajině tyčila pevnost s věžemi a stílnami.

To byla Galata, náš budoucí domov.

Do pevnosti Galata jsme směřovali i teď, když jsme se večer čtvrtého dne plavby vrátili z Egypta domů. V šeru nám svítily vstříc tisíce konstantinopolských světel. Štíhlá válečná galéra se třemi stěžni klouzala mezi malými plavidly v ústí řeky jako orel mezi drůbeží.

Minuli jsme mohutnou kamennou věž na nejvzdálenějším místě šedých hradeb obklopujících Galatu. Otroci u mohutných základů navijáku napínali s rachotem řetěz chránící dva městské vnitřní přístavy proti nočním útokům z moře. Kované články černého řetězu dlouhé jako paže, které jsme spatřili za lodí, narušovaly bledý odraz měsíce na vodní hladině.

Galéra proklouzla mezi dvěma moly střežícími pevnostní přístav jako objímající mateřská náruč. Na kamenném nábreží pod hradbami čekal důstojník. Byl to podsaditý svalovec a černý plnovous mu natolik zakrýval tváře a krk, že jeho nos ve svitu pochodní připomínal kámen trčící z tmavého křoví. Za ním stála šestice vojáků v uniformách městské posádky ozbrojená kopími.

„Hledám konstantinopolského eparchu,“ zavolal důstojník nahoru na Ravna Buesøna a na mě, zatímco posádka galéry uvažovala loď a vysunovala lodní můstek.

„To jsem já,“ ozval se Chaldos a přistoupil k zábradlí. „Kdo jsi?“

„Drakonarius Nikios.“ Drakonarius nebylo jméno, ale důstojnický titul. „Mám rozkaz dovést tě k císaři, abys mu podal zprávu o svém poslání.“

Eparcha důstojníka poznal a zasmál se.

„Od té doby, co jsme se viděli naposledy, jsi tedy udělal skvělou kariéru, Nikie. Čemu vděčíš za to jedinečné štěstí? A kde je císařská šalupa?“

„Šalupu nepoužijeme, eparcho.“ Teď se pod vousy spiklenecy usmál i důstojník. „Císař si přeje setkat se s tebou inkognito v Eulogiově domě. Proto jsme tu v přestrojení.“

Chaldos něco zamručel, jako by mu ten dům připomněl něco nepříjemného. Přešel po můstku a vylezl do nosítek. Čtyři ramanatí otroci popadli rukojeti a odnášeli ho pryč. Důstojník a šestice vojáků ho následovali. Malý průvod zmizel v bráně.

Později mě zlobilo, že jsem krátkému rozhovoru nevěnoval více pozornosti. Udivilo mě však, že jsem na nábřeží zahlédl drobnou postavu s tmavými kudrnami.

„Vítejte doma,“ pozdravil nás Khalid.

Byl to Maur z jižní Hispánie. Setkal jsem se s ním v Qurtubě, emírově hlavním městě al-Andalusu. Tenkrát to byl chlapec. Dnes z něj byl mladý muž s černým chmýřím na horním rtu.

„Přišel jsi nám naproti?“ otázal se Ravn Buesøn. „Nebo se něco děje?“

„Je to tak i tak,“ odpověděl Khalid a pustil se do vyprávění.

Když skončil, poslal jsem Ravna Buesøna domů do kasáren za zdmi pevnosti, zatímco Khalid a já jsme běželi podél kamenného nábřeží, nízkou brankou k řece a dále k přístavišti z trámů, kde v řadě kotvily vyrovnané čluny převozníků.

Měli jsme naspěch, abychom se co nejrychleji dostali do císařského města na jižní straně řeky.

3

Běžel jsem poklusem nahoru po spoře dlážděné ulici mezi temnými průčelími domů. Za mnou se Khalid pokoušel udržet krok.

„Jsi si jistý, že je v chrámu Boží moudrosti?“ zeptal jsem se ho přes rameno.

„Říkala to,“ odpověděl.

Moje nevlastní sestra Bella, křesťanka, dnes kolem poledne vyslovila přání pomodlit se ke svému bohu v konstantinopolské katedrále. Na tom by koneckonců nebylo nic špatného. Bohužel se do zákazu vycházení na severní břeh nevrátila. To bylo horší.

„Copak se jí nikdo nepokusil zadržet?“ zeptal jsem se.

„K čemu by to bylo?“

Bella měla svou hlavu. I když jí někdo postavil do cesty překážku, dokázala najít způsob, jak si přání splnit. Khalid mě dohonil a za poklusu mi položil otázku, kterou měl na jazyku už od okamžiku, kdy galéra připlula do přístavu pevnosti Galata.

„Kde jste byli?“

Cesta do Egypta byla zahalena a provázena tajnostmi. Teprve pár dní před odjezdem jsme se s Ravnem Buesønem dověděli, že nás vybrali na misi. Nikdo nám ale neřekl, kam bychom měli eparchu Chaldose doprovázet ani kdy se vrátíme. Měl jsem dojem, že cíl cesty neznal ani důstojník, který nám rozkaz předával.

„Vyslali nás do Alexandrie,“ odpověděl jsem.

„Do Alexandrie? O tomhle městě vyprávěli vojáci, kteří se tam narodili. Jak tam bylo? Je to hezké místo? Co se tam dělo?“

„Tepló, ano a nic moc.“

Při pohledu na ublížený výraz tmavých očí jsem zalitoval, že jsem byl tak příkrý a strohý.

„Povím ti všechno později, Khalide. Jenže teď nemám myšlenky na nic jiného než na sestru, která je v císařském městě uprostřed noci sama.“

„Není sama. Šli s ní Sigurd Hadí oko a Halfdan Bílý šat.“

Prudce jsem se zastavil.

„Halfdan Bílý šat je venku po zákazu vycházení?“

Khalid přikývl, až mu po hladkém čele poskočily tmavé kaře. Mé obavy chápal a sdílel. Nedalo se vytušit, co si Halfdan Bílý šat zamane.

Pokračovali jsme mlčky a na rohu jsme odbočili. V úzké boční uličce už jsme sami nebyli. Mnichové a ostatní křesťané, kteří se vraceli z půlnoční mše, nám uhýbali z cesty, když zahlédli dýku a maurský meč visící na mém opasku.

„Budeme rádi, když z toho vyvážneme ve zdraví.“

Khalid měl pravdu. Byli jsme nápadní jako vlci uprostřed stáda ovcí, i když jeho výzbroj nebudila tolik pozornosti jako moje zbraně. Přes rameno mu visel luk a u pasu se mu houpal toulec se šípy. Khalid byl kvůli své štíhlé postavě ve štítové hradbě slabým článkem, ale se svou zbraní se dobře sžil a jeho umění postupně nabylo dokonalosti.

„Jestli je v kostele nenajdeme, vrátíme se do Galaty,“ slíbil jsem Khalidovi a přidal jsem do kroku.

Před námi se nad střechami vztyčil stín chrámu Boží moudrosti. Opěrné pilíře, přístavby a kupole trčely z obrovské stavby jakoby ve zdánlivě bezcílém zmatku. Katedrála byla architektonickým zázrakem, ale zvenčí se nejspíš podobala beztvaré hoře ze zdiva a omítky. U brány jsem se musel dohadovat s několika kněžími, kteří už chtěli chrám na noc zavřít. Nakonec nás ale pustili dovnitř, a tak jsme přešli přes široké nádvoří. Vstoupili jsme do chodby s pozlaceným štukovým stropem, což mělo ve

věřících probouzet úctu. Oba nás museli považovat za nevěřící, ale přesto jsme zvolnili a začali jsme opatrně našlapovat.

Na rozdíl od zevnějšku působil vnitřní prostor chrámu Boží moudrosti vzdušně a lehounce jako přelud. Podlaha z leštěného mramoru se v sále s vysokým stropem a nepředstavitelných rozměrů táhla do daleka jako rozlehlá pláň. Obyvatelé Konstantinopole pyšně tvrdí, že jejich katedrála je největší zastřešený prostor na světě. Na jednu stranu jsem ochoten tomu věřit. Pozlacená kupole není podepřená žádnými sloupy, nýbrž se vznáší vysoko nad hlavami návštěvníků jako umělá obloha. Po obou stranách chrámové lodi nesou římsy ve výšce deseti mužů dvě řady sloupů ze zeleného porfyru, vyšší a mohutnější než největší duby. Kdokoliv vstoupí do chrámu Boží moudrosti, je bezděky zasažen uctívou bázní. Musel jsem si připomínat, že je to dílo lidí – jedinečných, zdatných řemeslníků, ale pořád jen lidí. A stejně jako všechno ostatní, co křesťané vybudovali k počtě svého boha, i tady krása chrámu okouzluje prostoduché věřící, aby mnichové, kněží a biskupové mohli svými výmysly a balamucením vydělávat ještě více peněz.

Blížili jsme se k ikonostasu, dělicí stěně z tmavého dřeva, ověšené pozlacenými ikonami apoštolů, a prošli vstupní částí pod obrazem Bílého Krista, žehnajícího napřaženou pravou rukou s nataženým ukazováčkem a prostředníčkem všem přítomným. Na konci rozsáhlého kněžiště jsme spatřili Sigurda Hadí oko a Bellu na lavici před pozlacenou mříží chránící sochy svatých na oltáři před osaháváním nenechavců. Zarazil jsem se však při pohledu na třetí postavu, která tam s nimi seděla.

„Bratře Jarvisi!“ vyhrkl jsem.

4

Svého starého přítele a mentora jsem viděl naposledy při spěšném rozloučení v italské Luně, zatímco vikingové rabovali, pustošili a zapalovali okolní domy. Drobný, shrbený muž opustil město a zamířil do Říma, aby vykonal kajícínou pouť a modlil se k Bílému Kristu za odpuštění svých hříchů.

Jarvis mi teď připadal svěžejší a mladší než tenkrát. Obličej měl opálený, vřelé oči byly lemovány vráskami od úsměvu a bílé vlasy se zřetelně vyholenou tonzurou na temeni měl dokonale ostříhané. Objali jsme se a jedním dechem jsme se oba překotně navzájem ujišťovali, že se těšíme dobrému zdraví. Teprve po nějakém čase mě napadlo zeptat se ho, jak se stalo, že je v Konstantinopoli.

„To je dlouhá historie,“ začal Jarvis, „ale pokusím se ji zkrátit.“

Mírným, tlumeným hlasem vyprávěl, jak celý zbědovaný putoval po pět týdnů italskými horami a údolními do Říma. Když tam dorazil, překvapila ho stísněná atmosféra, jež ve městě vládla. Postupně se dověděl, že obyvatele znepokojuje churavění stárnoucího papeže Adriana. Smrt papeže často vedla k vnitropolitickým mocenským bojům mezi chamtivými kardinály, což mívalo pro obyčejné lidi dalekosáhlé následky. Jarvis se nechtěl vměšovat do církevních sporů, přesto se připojil ke skupině shromážděné kolem energického mladého kněze, který kázal

o nutnosti postavit se muslimům. Muslimové totiž před několika lety obsadili Sicílii a teď začali plnit a drancovat italský poloostrov.

„Určitě si dobře pamatuješ, jak tvrdě jsem bojoval proti islámu, když jsme se plavili kolem Hispánie,“ pokračoval Jarvis a zašilhal po Khalidovi, o němž věděl, že je muslim.

„Pamatuji se, že ses o to pokoušel,“ potvrdil jsem.

Jarvis s námi vyrazil na dlouhou výpravu s pošetilou nadějí, že zbaví svět pohromy muslimské víry. Ta se však ukázala silnější, než si kdo kdy dokázal představit. Jarvisův jediný úder spočíval v zapálení mešity v přístavu al-Jazira. Po zbytek výpravy se cílem nájezdů stala křesťanská města, protože se bránila mnohem chaběji než města muslimská.

„Kéž mi Bůh odpustí mou slabost,“ vzdychl si Jarvis smutně při té vzpomínce a pokračoval ve vyprávění o svých zážitcích v Římě. „Když starý papež zemřel, sehnal si ten horlivý kněz mezi kardinály dostatečný počet stoupenců a byl zvolen hlavou církve pod jménem Jan. Teď má v úmyslu vytáhnout do boje proti nevěřícím. Sám to zvládnout nedokáže.“

„Takže jsi přišel do Konstantinopole, abys císaře požádal o podporu svého papeže v boji proti muslimům?“

„Tobě to vždycky dobře myslelo, Rolfe.“

Dobře mi to myslelo pořád – dost na to, abych zapochyboval o tom, že by nějaký fráter z daleké Anglie dokázal o čemkoliv přesvědčit císaře Byzantské říše, byť by i přišel z Říma.

„Nejsem sám.“ Jarvis se usmíval a v očích se mu zračila sebe-důvěra. „Jsem členem delegace italských duchovních a šlechticů. Připluli jsme sem včera. A nejdřív ze všeho jsme v Konstantinopoli samozřejmě museli vidět tohle.“

Mávl rukou a v přítmí chrámové lodi přejížděl dojatým pohledem starých očí vzhůru po sloupech postranních galerií až po zlatavou záři mohutné kupole.

„Zpozorovala jsem Jarvise mezi papežskými delegáty, když dneska odpoledne navštívili katedrálu,“ vmísila se do hovoru Bella. „Zavolala jsem na něj a od té chvíle si tu spolu povídáme.“

Mně to vždycky dobře myslelo a moje sestra byla vždycky hezká. Oválný obličej zdobil úsměv měkkých úst s pravidelnými zuby pod drobným, pihovatým nosíkem a velké modré oči zářily ve svitu olejových lamp jako hvězdy.

„A teď je půlnoc,“ připomněl jsem. „A zákaz vycházení.“

Sigurd Hadí oko, který hovor sledoval ze svého místa po Bellině boku, pocítil potřebu se nějak projevit. Přejel si rukou po dlouhých vlasech, na zátylku spletených a sepjatých pozlacenou sponou, a prohlásil s vážným výrazem ve tváři zdobené černým vousem: „Jsem jarl a syn Ragnara Lodbroka. O křesťany a jejich zákazy vycházení se nestarám.“

Na tom, že pohrdal pravidly platnými ve městě, nebylo nic zvláštního. To měl se svými druhy společné. Ale zmínka o „křesťanech“ přiměla bratra Jarvise, aby se k němu otočil se zdviženým obočím.

„Copak ti musím připomínat, že jsi taky křesťan?“

Sigurd Hadí oko byl pokřtěn, aby se mohl oženit s Bellou.

„Ano, Sigurde,“ podotkla jeho žena se svatouškovským výrazem. „Copak jsi zapomněl, že tě v Jorviku pokřtil sám Jarvis?“

Hadí oko, který po křtu žil stejně pohansky jako předtím, mohl jen stěží vzít svá slova zpět, aniž by ztratil tvář. Pomohl jsem mu z úzkých tím, že jsem změnil téma a vysvětlil Jarvisovi, že my coby členové barbarské gardy máme zakázáno pobývat po setmění uvnitř městských hradeb.

„Já jsem mandátor a pro mě platí jiná pravidla,“ poznamenal jsem nakonec. „Ale obyčejní vojáci bývají přísně potrestáni.“

„Ty ses tedy vyšvihl, Rolfe. Od vikinga k důstojníkovi císařské gardy.“

„Mandátor není žádný důstojnický titul. Jsem jen velitel.“

Byl bych také mohl připojit pár poznámek ohledně Jarvisova vzestupu od pokorného frátera do úzkého okruhu kolem římského papeže, ale rozhodl jsem se toto téma odsunout na pozdější dobu. Místo toho jsem se obrátil k Sigurdovi Hadímu oku.

„Khalid mi říkal, že když jste odpoledne odešli z kasáren, byl s vámi Halfdan Bílý šat.“

„Je s námi pořád.“

„Kde?“

Ramenatý jarl, který si na mladšího bratra ani nevzpomněl, se zmateně rozhlédl. Bella ukázala vzhůru na jednu z postranních galerií. Halfdan Bílý šat pryč šel nahoru, když ho rozhovor před oltářem začal nudit.

„Dojdu pro něj,“ prohlásil jsem. „Počkejte na mě u vchodu. Doufám, že budeme zpátky v kasárnách dřív, než nás někdo objeví.“

Vyrazil jsem rychle do široké chodby a vyběhl nahoru po schodech, zatímco jsem přemýšlel, jak bych měl nejmladšího Lodbrokova syna přesvědčit, aby šel s námi.

Halfdan Bílý šat byl prchlivý, ctižádnostivý a problematický vždycky, ale od té doby, co jsme se dali do služeb křesťanského císaře, jako by dělal všechno pro to, aby se dostal do malérů. Několikrát vyvolal potyčky s městskými strážci a krátce předtím, než jsme s Ravnem Buesønem odcestovali do Alexandrie, sám přepadl a vyděsil houf vojáků pěchoty a zahnal je na útěk. Byli opilí, ale i tak se o tom hodně mluvilo.

Uviděl jsem ho u širokého zábradlí v postranní galerii. Jak jsem se k němu blížil, přemýšlel jsem, co tam dělá. Když jsem přišel až k němu, bylo to jasné.

„Znesvěcuješ nejposvátnější kostel všech křesťanů?“ otázal jsem se.

Ohlédl se na mě přes rameno a v hladce vyholené tváři mu hněvivě zaškubalo. Když mě poznal, odvrátil se s posměšným úsměvem.

„Máš snad nějaké námitky, Rolfe Troufalče?“ otázal se a pokračoval v práci. „Jako velitel bys mě měl umravnit.“

K mým povinnostem opravdu patřil nevděčný úkol hlídat vlastní druhy, kteří se vesměs vůbec ohlídat nedali.

„Máš štěstí, že je noc,“ poznamenal jsem. „Kdyby to bylo ve dne a kostel byl plný, někdo by tě při tom načapal.“

„A co by se stalo, kdyby mě někdo načapal? Dali by mě do klatby?“

„Pro začátek.“ Pozoroval jsem jeho dílo. „To jsou runy?“

Dokázal jsem číst dlouhé latinské texty, ale těch pár značek, které Halfdan Bílý šat vyrýval do mramorového zábradlí, jsem rozluštit neuměl.

„Jsou to *runy*,“ přisvědčil a poslední slovo vyřkl stejně tajemně, jako kdyby řekl *mysteria* nebo *záhady*. „Runy – jako ty, které Ódin, Otec veškerenstva, viděl norny vyřezávat do kořenů jasanu Yggdrasil.“

Už jsem ten příběh slyšel, ale nejmoudřejší bylo Halfdanovi Bílému šatu neodporovat, a tak jsem mu naslouchal, jako by to bylo poprvé.

„Podívej, Rolfe, svět sestává z utrpení a strádání. To mě naučil život. Dokonce ani bohové ničeho nedosáhnou bez obětí a Ódin musel přinést oběť, aby se naučil kouzlům run: pověsil se na jednu z větví světového stromu a sám sebe probodl oštěpem Gungni. Obětoval se tak dvakrát, *sám sebe i sám sobě*.“

Zatímco mluvil, vyhrnul se mu jeden rukáv a odhalil řadu napůl zhojených ran na předloktí. Nikdy dříve jsem je neviděl, ale neodvážil jsem se ho zeptat.

„Zakroucená oprátka propalovala kůži na krku Otce veškerenstva. Z otevřených ran mu kapala krev. Bolest jím projížděla ve vlnách jako řeka. S každou další kapkou ho opouštěl život. Tělo se mu kývalo v chladném větru. Hladověl. Žíznil. Jeho mysl, víc mrtvá než živá, byla naplněna myšlenkou na runy. Po devíti dnech utrpení konečně znal jejich tajemství. Jsou-li zachyceny

do kamene, dřeva nebo železa, jsou mocnější než vyslovené slovo, jež v okamžiku mizí. Runy jsou poselstvím pro věčnost.“

Rukou smetl mramorový prach. Jeho vlastní poselství, řada svislých čar s šikmými čarami po stranách, teď bylo vyryto do horní části zábradlí.

„Co je tu napsáno?“ otázal jsem se.

„Byl jsem tady. Halfdan,“ odpověděl.

5

Když jsme s Halfdanem Bílým šatem sestoupili ze schodů, ostatní čekali v chodbě. Bratr Jarvis se nemohl od nádhery chrámové lodi odtrhnout.

„Je to vpravdě jedno z nejúžasnějších děl stvořených Pánem,“ vzdychal.

„Je to dílo architekta Isidora z Milétu,“ opravil jsem ho suše.

„Avšak přece jen inspirované Pánovou vůlí.“

„Spíš příkazem císaře Justiniána před třemi sty čtyřiceti roky. Justinián dal katedrálu postavit na místě, kde během násilných nepokojů proti jeho vládě shořel jiný kostel. Chrám Boží moudrosti je projevem moci a má přimět každého, kdo by pomýšlel na vzpouru proti státu, aby při pohledu na katedrálu porovnal vlastní chytrost se svatou moudrostí, na niž název chrámu odkazuje.“

Jarvis mě sledoval s nakloněnou hlavou a nuceným úsměvem ve vrásčitém obličejí.

„Naučil ses spoustu nových věcí od té doby, co jsme se neviděli, Rolfe.“

„Především jsem se naučil, že v Konstantinopoli se toho na příkaz Bílého Krista zase tolik neděje, i když všichni – ať už biskupové, nebo žebráci – tvrdí pravý opak. Například teď jsem se coby tělesná stráž císařského diplomatického vyslance vrátil z cesty do Alexandrie, kde podepsal mírovou smlouvu s vládcem Egypta, Ahmadem Ibn Tulunem.“

„Nejmocnější císař křesťanského světa,“ vykřikl Jarvis zaskočeně, „uzavřel *mír* s nevěřícími?“

Pravda byla ve skutečnosti mnohem složitější, ale chtěl jsem, aby pochopil obtížnost mise, na niž byl vyslán.

„Řekni mi, kde bydlíš,“ vzdychl jsem, když ve mně pohled na jeho sklíčený výraz probudil výčitky svědomí.

Jarvis mi vysvětlil, že spolu s dalšími členy papežské delegace našli útočiště v jednom klášteře uprostřed města.

„Pokus se ostatní delegáty přemluvit, aby s audiencí vyčkali, dokud si spolu nepromluvíme,“ řekl jsem mu.

Spěšně jsme se rozloučili u brány nádvoří, kterou za námi kněží přibouchli a zamkli. Jarvis se vydal ke klášteři sám. My jsme se rychle vraceli směrem, jímž jsme s Khalidem přišli. Ve tmě jsme minuli nějakého muže, jemuž černý plnovous zakrýval tváře a krk natolik, že jeho nos připomínal kámen trčící z tmavého křoví.

„Děje se něco?“ otázal se Khalid, když jsem se zastavil.

„Není to ten důstojník, který nás vítal na nábřeží?“ zeptal jsem se.

„Hloupost.“ Hleděli jsme za podsaditým svalovcem. „Tenhle je v civilu. A ten důstojník přece musí být pořád ještě s Chaldotskem a císařem.“

Zaplatili jsme strážným u brány k východnímu přístavu, aby nás pustili ven, a slézali jsme dolů po žebříku. Když jsme usedli na polstrované sedačky člunu s plochým dnem a špičatou příďí, majitel plavidla vyskočil. Byl to šlachovitý chlapík středního věku jménem Charon. Měl podivný zvyk vytahovat ramena až k uším, takže připomínal volavku s dlouhým krkem poskládaným mezi křídly.

„Zrovna jsem přemýšlel, jestli bych neměl požadovat dvojnásobnou sazbu,“ prohlásil a zamrkal, abychom pochopili, že žertuje. „Za chvíli se začne rozednívat.“

Charonův vysoko posazený hlas zněl jako hlas dítěte. Veškeré věty končil tak, že závěr vyslovil ještě o tón výš, takže ať řekl

cokoliv, všechno znělo jako otázka. Už při našem prvním setkání mě oslovil jeho smysl pro humor. Tenkrát, ani ne měsíc po našem příchodu, jsem se rozhlížel uprostřed davu u přístaviště převozníků na severním břehu Zlatého rohu a on mi elegantním gestem nabídl svůj člun.

„Takže mladý pán je z barbarské gardy?“ otázal se, když odstrčil člun na řeku. Zašilhal po mé lesklé přilbě, jež byla nahoře zdobena drobnou postříbřenou figurkou divočáka – symbolem barbarské gardy. „Jsi ve službě nový?“

Řecky jsem ještě neuměl a on mi musel všechno zopakovat latinsky. Ukázal přes městské střechy na chrám Boží moudrosti a začal vyprávět o katedrále. Naslouchal jsem mu jen na půl ucha, protože jsem ráno dostal písemný příkaz dostavit se na ministerstvo války a dověděl jsem se, že podobná předvolání mohou znamenat cokoliv od mírného pokárání až po odvelení do vzdáleného místa v říši.

„Mladý pán míří na Strategion?“ zeptal se Charon, když viděl, jak jsem roztržitý. „S písemným předvoláním v ruce? Jo, jo, tak takového chlapíka může čekat jen jediná cesta.“

„Jaká cesta na mě tedy čeká?“

„Nahoru,“ odpověděl a špičatou bradou ukázal k nebi.

Mlčky jsem čekal, než mi vysvětlil, co tím myslí.

„Mladý pán není v gardě dost dlouho na to, aby se tam nějak prosadil, ale jeho nadřízení ho znají? V tom předvolání asi není nic jiného než čas, kdy má přijít? Takhle to často bývá, když někoho povyšují. Generálové rádi udržují své velitele ve střehu.“

„Proč by ze mě chtěl někdo udělat velitele?“

Charon prohlásil, že tu asi nějaká příčina bude, a vysadil mě na nábreží poblíž ministerstva války. Měl pravdu. Poté, co jsem jistou dobu čekal ve vestibulu s vysokým stropem, kde lidé přicházeli a odcházeli, mě poslali do neosobní místnosti, v níž za psacím stolem před nástěnnou policí naplněnou nesčetnými svítky seděl jakýsi úředník.

„Jméno?“ vybafl na mě a napsal nějakou poznámku na kus pergamenu.

Stál jsem v pozoru a dal jsem mu odpověď. Úředník vytáhl složku, prohrabal ji a hodil mi jakousi kovovou placku.

„Mandátor,“ prohlásil. „Insignie je nutné nosit viditelně.“

Hleděl jsem na bronzový emblém o průměru palce. Na jedné straně bylo vyraženo M, na druhé straně svitek s křídly. Charon mi později řekl, že mandátor vlastně znamenalo kurýr, ale že slovo v průběhu dlouhé historie řečtiny změnilo význam a teď to je titul.

Úředník se na mě poprvé za celou dobu podíval.

„Blahopřeji,“ kývl odměřeně hlavou.

Když jsem se vrátil na nábřeží, blahopřál mi i Charon, nicméně mnohem přesvědčivěji.

„To musí být nějaký omyl,“ přemítal jsem. „Všichni moji druzi jsou lepší bojovníci než já.“

„Že by třeba mladý pán uměl něco, co ostatní barbaři neovládají? Například latinu?“

Uvědomil jsem si, že je pochopitelně výhodné, pokud velitel barsarské gardy rozumí rozkazům a může příkazy předávat svým spolubojovníkům. Jmenovali mě díky mým jazykovým znalostem.

„Netvař se tak zklamaně,“ těšil mě Charon. „Teď mladý pán dostane dvojnásobný žold. Může také očekávat, že ho často předvolají na Strategion. Bude dobré mít pevnou dohodu s někým, kdo ho může rychle převézt přes řeku. Za pouhých deset solidů měsíčně mohu nabídnout, že dám mladému pánovi přednost před všemi ostatními svými zákazníky.“

Nikdy už mě na ministerstvo války nezavolali, ale i tak jsem dohodu s Charonem zachoval. Když člověk bydlel v kasárnách pevnosti Galata na druhé straně Zlatého rohu, vyplatilo se mít vlastního převozníka. Například se neptal, co jsme s přáteli dělali ve městě po zákazu vycházení, když nás teď vezl vnitřním přístavem mezi tmavými siluetami lodí.

Bella se zachumlala do pláště. Sigurd Hadí oko seděl vzpřímeně a beze slova mezi svou ženou a Halfdanem Bílým šatem, jenž bez ustání brousil nůž svým brouskem. Charon plul k temným obrysům pevnosti na severním břehu podél těžkého uzavíracího řetězu na vodní hladině. Nad námi visel velký bledý měsíc. Hvězdy se zrcadlily v neklidné vodě.

„Co to tam je?“ ozval se Khalid a na něco ukazoval.

Uprostřed třpytivé vodní hladiny na jednom z článků řetězu uvízla jakási beztvářá masa.

„Vypadá to jako kráva,“ usoudil jsem a pohlédl dále dopředu.

„Je to muž,“ vyhrkl Sigurd Hadí oko.

Z vody podivně trčela bledá paže, jako by ten mrtvý ukazoval ochablými prsty na měsíc.

„Jak se sem dostal?“ zeptal se Khalid.

„To bude asi nějaký žebrák. Obrali ho a hodili do řeky,“ prohlásil Charon. „Uděláme nejlíp, když se do toho nebudeme míchat.“

„Už jsi někdy viděl žebráka s takovým břichem?“

„Určitě mu napuchlo, protože se začal rozkládat.“

„Převozník má pravdu,“ přidala se moje nevlastní sestra, která řecky mluvila lépe než kdokoliv z nás. „Plujme dál.“

„Mladá dáma je požehnána dary moudrosti a rozumu,“ poznamenal uznale Charon a změnil kurz.

„Pokud někdo spáchal vraždu, není možné před tím zavírat oči,“ namítl Sigurd Hadí oko. Jeho smysl pro spravedlnost byl mnohem rozvinutější než u většiny lidí.

„Souhlasím,“ přidal se horlivě Halfdan Bílý šat. „Musíme zjistit, o co jde.“

V hnědých očích nejmladšího Lodbrokova syna zaplálo světlo. Kvůli jednotvárnému kasárenskému životu se po celé měsíce se smrtí a mizérií jiných lidí pořádně neseťkal. Hladce oholená tvář se zkrivila, v chraptivém hlase zaznělo napětí. Bylo snazší s ním souhlasit než mu odporovat a kromě toho mi to mrtvé

tělo ve vodě bylo povědomé. Kývl jsem na Charona, aby nás zavezl blíž.

Na krku mrtvoly zela od ucha k uchu otevřená rána. Úzké oči po stranách bambulovitého nosu mrtvě zíraly do prázdna. Kolem kulaté brady mu rašil řídký vous, bez nějž by obličej vypadal jako měsíc v úplňku. Byl to eparcha Chaldos.

Arogantní šlechtic, který mě vylákal do Nilu, aby viděl, jestli mě krokodýl sežere, sám našel smrt v řece.

6

Velké tělo leželo na zádech ve vysoké trávě. Paty zůstaly ve vodě. Přední strana promáčeného kabátce ztmavla čerstvou krví. Přiměl jsem Charona, aby nás vysadil v rákosí o notný kus cesty dále na pustém severním břehu řeky, a teď jsme se shromáždili kolem mrtvolu.

„Ty tedy říkáš,“ zeptala se Bella, „že tenhle muž vedl výpravu, na které jste s Ravnem Buesønem byli minulý měsíc?“

„Přesně tak,“ odpověděl jsem.

„Konstantinopolský eparcha,“ konstatoval Sigurd Hadí oko, stojící za svou ženou. „Třetí nejmocnější muž v říši.“

„To je postřeh,“ zasyčel Halfdan Bílý šat a sklonil se nad nebožtíkem. „Dobrá práce. Čistý řez od ucha k uchu.“

Sigurd Hadí oko si sarkasmu svého mladšího bratra nevšímal, ale rozčiloval ho jeho zájem o mrtvolu.

„Musíme toho zabitého dopravit k veliteli pevnosti.“

Podle Sigurda Hadího oka bylo nad slunce jasné, že bychom měli nebožtíka předat příslušným úřadům. Někdo mu musel vysvětlit, že tak jednoduché to nebude.

„To by vyvolalo určité otázky,“ začal jsem.

„Jaké otázky?“

„Například proč s sebou máme mrtvého hodnostáře, ty tupče,“ odpověděl Halfdan posměšně.

„Co myslíš tím tupcem, bratře? Chceš snad naznačit, že pomalu chápu?“

„A ne snad?“

Hleděl jsem z jednoho na druhého a nestačil se divit. Normálně se oba Lodbrokovi synové k sobě chovali ohleduplně a s úctou, neřkuli láskyplně. Teď se Halfdan Bílý šat vědomě snažil vyvolat konfrontaci. Sigurd Hadí oko, který nemohl přijít na žádnou odpověď, se na něj zamračil.

„Zeptají se nás, co jsme dělali na řece uprostřed noci,“ vysvětloval jsem. „A jestli jsme byli na cestě do města, abychom porušili zákaz vycházení, nebo jsme se už vraceli, *poté co* jsme zákaz vycházení už porušili. A asi dokážete uhodnout sami, kdo bude z vraždy podezřelý.“

„Tamhleten může dosvědčit, že jsme nevinní,“ prohlásil Sigurd Hadí oko a ukázal na Charona. Stál pár kroků opodál u svého člunu a ramena měl až u uší.

„Kdo dá na takového chudáka?“ namítl Halfdan Bílý šat.

Měl pravdu. V Konstantinopoli mělo bohatství větší váhu než pravda. Pokud eparchův vrah patřil k ostatním mocným ve městě, svědectví nějakého převozníka by velkou váhu nemělo.

„To mluví o mně?“ zeptal se Charon.

Vysvětlil jsem mu, o čem debatujeme.

„Určitě můžu dosvědčit jen to, že jsem dva mladé pány převezl přes řeku po zákazu vycházení,“ podíval se ze mě na Khalida, „a celou skupinku zase zpátky pozdě večer, že ano? Je toho dost na to, abychom se s panstvem dostali do potíží.“

Přeložil jsem jeho obavy ostatním.

„Pošli ho pryč,“ vykřikl Halfdan Bílý šat. „Toho slabocha nepotřebujeme.“

„Je to tak,“ přitakal Sigurd Hadí oko a posunkem převozníka odháněl. „Zmiz, ty křesťanský pse.“

Charon mě naučil řecky. Při křesťanských svátcích, kdy provoz na řece nebýval velký, mě vozil v člunu a učil mě tak, že mi ukazoval budovy a orientační body viditelné z řeky, vykládal mi jejich historii a nutil mě opakovat zapeklité řecké věty, dokud

jsem jim neporozuměl a nevyslovil je více méně správně. I když ani jeden z nás nejspíš nemohl říci, že toho druhého zná dobře, během lekci se mezi námi vytvořily určité sympatie. Bezpochyby právě to Charona přimělo, aby mi důvěrně zašeptal do ucha pár slov, dříve než odrazil od břehu.

„Hodte eparchu zpátky do vody, mladý pane. Dělejte jakoby nic. Pak z toho možná všichni vyvážneme.“

Zatímco člun s plochým dnem mizel ve tmě za rákosím, přitočil se ke mně Khalid.

„To byla dobrá rada,“ prohlásil, protože také trochu rozuměl řecky. „Myslím, že pokud se nám podaří ostatní přemluvit, měli bychom ho poslechnout.“

Podíval jsem se opět na Lodbrokovy syny, kteří se mlčky měřili pohledem.

„To se takhle chovali po celou dobu, co jsem byl pryč?“ zeptal jsem se.

„Tohle nic není. Teď se spolu rafají pořád.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli čemukoliv. Jako by se jeden druhého snažil provokovat.“

Vrátili jsme se a řekli jsme jim o převozníkově radě.

„Když se zjistí, že jsme mrtvolu hodili zpátky do vody,“ namítl Sigurd Hadí oko, „už teprve budeme vypadat jako viníci.“

„Tak vymysli něco lepšího,“ zasyčel Halfdan Bílý šat, „když jsi tak zatraceně chytrý!“

Rovnováha mezi bratry se rozhodně povážlivě narušila.

„Toho křesťanského psa schováme,“ zvolal Sigurd, „a necháme Rolfa, ať najde vraha. Nebylo by to poprvé, co se mu to povedlo.“

Byla pravda, že jsem měl v minulosti štěstí a dvakrát se mi podařilo vraha odhalit. Poprvé to bylo v Anglii, když jsem našel vraha Ragnara Lodbroka, a podruhé po výpravě do Středomoří, kde jsem odhalil, kdo začal postupně zabíjet posádku

naší lodi. V obou případech vrah unikl trestu a neexistovala žádná záruka, že bych mohl tento kousek zopakovat.

„Až Rolf najde viníka,“ pokračoval Sigurd Hadí oko, „ohlásíme toho mizeru úřadům.“

„Ale jen jestli to bude nějaký chudý ubožák,“ vmísil se Halfdan Bílý šat. „Když bude mít peníze, budeme ho vydírat!“

Vikinský jarl si nenechá ujít žádnou příležitost, když se může dostat ke stříbru, a Sigurdovu smyslu pro spravedlnost se nijak nepříčilo, když by měl vydírat vraha. To byla záležitost, na níž se oba bratři mohli shodnout.

„To je tedy zatraceně pitomý nápad,“ pošeptal mi Khalid, zatímco jsme se na břehu snažili najít nějaké místo, kde bychom mrtvolu schovali.

„Máš naprostou pravdu, ale dokážeš je o tom přesvědčit?“

„Tvoje sestra to zvládne.“

Bella by si hravě dokázala oba Lodbrokovy syny otočit kolem prstu, ale nezdálo se, že by se chtěla do něčeho plést. Vtom ze tmy vykřikl Halfdan Bílý šat a mával na nás, ať k němu jdeme. V hustém křoví našel zchátralou, dřevěnou kůlnu obílenou vápnem. Když jsme nebožtíka dotáhli dovnitř, zatarasil dveře těžkým kamenem, aby se tam nedostali divocí psi a jiná zvířata.

„Tady může ten tlustoch odpočívat v pokoji, dokud Rolf ne najde vraha. A když viník nezaplatí, vezmeme mrtvolu a hodíme mu ji na práh domu.“

Ačkoliv jsem o jeho plánu pochyboval, šel jsem za nimi mlčky do kopce k cestě, která se vinula podél břehu až dolů k temným obrysům pevnosti Galata u ústí Zlatého rohu.

7

Oba Lodbrokovi synové si ve tmě vykračovali rázným krokem, protože ani jeden z nich nechtěl, aby ten druhý šel před ním. Bella se připojila ke Khalidovi a ke mně.

„Pomoz mi pochopit, co se děje, bratříčku. Co se stalo, když jste připluli zpátky do Galaty?“

„A ty jsi mi pomohla přimět ty dvě dubové hlavy pochopit, že vydírat vraha je pitomost?“

„Tak daleko oni nikdy nezajdou.“

Zřejmě měla pravdu. Sigurd Hadí oko a Halfdan Bílý šat byli válečníci nahánějící strach, ale také spontánní a vznětliví muži, kteří na mrtvolu co nevidět zapomenou.

„Chaldose vyzvedlo na nábřeží šest vojáků a vousatý důstojník,“ začal jsem.

„Jak ho s takovým doprovodem mohli zavraždit? Třeba se za vojáky jen vydávali.“

„Ten důstojník vlastně něco o přestrojení říkal.“

„Ale uniformy vypadaly jako pravé,“ vmísil se Khalid do hovoru.

„Už jsi někdy předtím toho důstojníka viděl?“ zeptala se Bella.

„Ne, ale viděl jsem ho potom. Potkali jsme ho na ulici před katedrálou.“

„Jsi si jistý, že to byl on?“ zapochyboval Khalid.

„Víc než kdy jindy,“ odpověděl jsem a změnil téma. „Bello, jak jsi věděla, že je bratr Jarvis v chrámu Boží moudrosti?“